

Așa-zisele „proroci” și „descoperiri”

Așa-zisele „proroci” și „descoperiri”

„Poporul Meu pierde din lipsă de cunoaștere” a spus Dumnezeu profetului Osea (4.6). Din păcate se constată și astăzi la mulți creștini o lipsă de cunoaștere a gândurilor lui Dumnezeu. Cîți credincioși sînt în stare să explice ce vrea să spună Sfînta Scriptură, mai ales Noul Testament cu privire la „prorocie”? Cunoașterea gândului Scripturii este condiția de bază pentru a putea face față închipuirilor și exprimărilor greșite. Pentru o înțelegere clară a prorociei trebuie să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu din Cuvîntul Său.

Mulți creștini sînt impresionați de afirmațiile corintenilor despre așa-zisele „proroci” și „descoperiri”¹ și chiar le urmează. Toți avem nevoie de cumpătare și exemplul credincioșilor din Bereea este bun de urmat și astăzi. Cînd apostolul cel mare, Pavel, le-a propovăduit Evanghelia, ei au primit Cuvîntul cu mare bucurie. Însă totodată cercetau zilnic Scripturile ca să vadă dacă ce li se spunea este așa (Faptele Apostolilor 17.11).

Prorocii

Să vedem mai întîi ce spune Noul Testament despre profeți (grecește „prophetes”), profeție sau prorocie (grecește „propheteia”) și a proroci (grecește „propheteuo”). Toate aceste cuvinte în limba greacă au aceeași rădăcină de cuvinte. Părerea obișnuită dar greșită este aceea că un profet ar fi cineva care spune mai dinainte lucruri viitoare. Dacă citim însă cărțile vechi testamentale ale profeților Iona și Hagai constatăm că ei au exprimat puține lucruri viitoare sau chiar nici unul. Iona avea de la Dumnezeu misiunea să cheme la pocăință pe locuitorii din Ninive. Am putea spune că el a fost un „evangelist.”

Și Hagai a fost însărcinat de Dumnezeu să îndrepte spre Domnul pe cei din rămășița lui Israel care obosise și ajunsese asemănătoare cu lumea. Numai ultima sa expresie din cele patru conține o prevedere despre timpul de la sfîrșit și despre Mesia (Hagai 2.21-23).

Este adevărat că majoritatea profeților din Vechiul Testament ca Ieremia, Isaia, Ezcchiel și Daniel au spus dinainte lucruri viitoare. Dar acesta nu este semnul de recunoaștere principal al unui profet. Un Ilie și un Elisei au vorbit în primul rînd cugetului poporului. Ilie spunea la începutul lucrării sale: „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel în fața căruia eu stau.” Acesta este semnul de recunoaștere a unui profet și anume a sta în prezența nemijlocită a lui Dumnezeu, în împărtășire reală cu El. Din această împărtășire cu Dumnezeu, el poate să spună care sînt gândurile lui Dumnezeu și poate pune în lumină starea prezentă a celor care primesc vestea.

Așa a pretins și Petru de la credincioși: „Dacă vorbește cineva, să vorbească așa ca și cum ar fi cuvintele (expresile) lui Dumnezeu ...” (1 Petru 4.11); aceasta înseamnă cuvinte pe care le primește din pîrtășia practică pe care o are cu Dumnezeu și care se potrivesc exact cu starea ascultătorilor, încît ating cugetul. Cuvîntul grecesc „logion”, care este tradus prin „cuvinte”, desemnează și vorbirea (proverbele dumnezeilor, în greacă „orakel”) zeilor greci păgîni.

Slujba (lucrarea) unui învățător este folositoare pentru cei care sînt duhovnicești și au interes pentru lucrurile Domnului. Slujba profetului însă atinge cugetele neduhovnicești și ale celor care au devenit indiferenți. ..Dar dacă toți prorocesc și intră vreun necredincios sau vreunul simplu, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui sînt descoperite, așa că va cădea cu fața la pămînt, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru” (1 Corinteni 14.24-25).

După această explicație scurtă putem să înțelegem corect cele spuse despre prorocie în 1 Corinteni 14. În acest capitol, apostolul avertizează corinteenii despre supraevaluarea vorbirii în limbi (să nu dea valoare mai mare vorbirii în limbi) și îi îndeamnă să dorească prorocia. „Urmăriți dragostea și să doriți cu înflăcărare manifestările duhovnicești, dar mai ales să prorociți” (1 Corinteni 14.1). Prorocirea este un dar de har al lui Dumnezeu. Spre această slujbă să se îndrepte doriința lor în primul rînd. El spune că acela care proroceste stă în legătură intimă cu Domnul. Cine face lucrarea în acest mod „vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mîngîiere ... dar cine proroceste zidește biserica” (1 Corinteni 14.3-4). „Cît despre proroci, să vorbească doi sau trei și ceilalți să judece ... Fiindcă puteți să prorociți toți, unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și să fie încurajați” (1 Corinteni 14.29,31). Această lucrare (slujbă) are ca scop mai mult decît toate celelalte creșterea practică a vieții de credință a bisericii. De aceea înțelegem bine de ce apostolul scrie corintenilor: „Cine proroceste este mai mare decît cine vorbește în limbi” (1 Corinteni 14.5). Dar și această slujbă (lucrare) este supusă sentinței (judecății, părerii) celorlalți credincioși.

După mărturia Noului Testament, această slujbă profetică a fost exercitată și de surori (Faptele Apostolilor 21.9), dar numai în afara strîngerilor de credincioși, fiindcă după Cuvîntul lui Dumnezeu, femeilor li se cuvine să tacă în biserici (1 Corinteni 14.34-35).

Descoperiri

Darul profetului a avut în timpul de întemeiere a Bisericii lui Dumnezeu pe pămînt o poziție deosebită care s-a asemănat cu cea a apostolilor, în 1 Corinteni 12.28-29, în succesiunea darurilor, profeții sînt numiți pe locul doi. după apostoli: „Și Dumnezeu a rînduit în biserică, întîi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători” (compară cu Efeseni 4.11). În Efeseni 2.20, apostolii și profeții sînt arătați ca fiind temelia lucrării de zidire dumnezeiască: „fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor ...” Explicația pentru poziția aceasta deosebită pe care o ocupau profeții împreună cu apostolii o găsim în Efeseni 3.5. Acolo este vorba de taina lui Hristos care nu a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, așa cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos prin Duhul.

Acești profeți ai Noului Testament au primit descoperiri din partea lui Dumnezeu care erau necesare pentru construcția (zidirea) și învățarea Bisericii lui Dumnezeu. Lucrurile care erau descoperite profeților și apostolilor au fost pînă atunci taine ascunse în Dumnezeu. În ele a fost desfășurată (dezvoltată) înțelepciunea lui Dumnezeu pentru credinciosul timpului de acum (1 Corinteni 2.7) și toată bogăția slavei lui Dumnezeu este desfășurată în această taină (Coloseni 1.26). Se vorbește de taina Evangheliei (Efeseni 6.19) și de taina lui Hristos (Efeseni

3.4: Coloseni 4.3). Această taină conține slava lui Hristos, a Fiului Omului la dreapta lui Dumnezeu și unirea credincioșilor care aparțin de Trupul Său, cu El, care este dat ca fiind cap peste toate lucrurile Bisericii.

Toate adevărurile care sînt legate de această taină minunată au fost descoperite prin Duhul lui Dumnezeu profeților Noului Testament. Aceasta nu s-a întîmplat dintr-o dată, ci în primii ani ai creștinismului. Pavel a fost o unealtă deosebită, un vas ales pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru acest scop. Corespunzător administrației harului lui Dumnezeu i-a fost făcut cunoscut prin descoperire această taină (Efeseni 3.2). Dumnezeu i-a dăruit o înțelegere deosebită în taina lui Hristos (Efeseni 3.4). I-a dat harul de a vesti neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și să pună în lumină înaintea tuturor care este administrarea acestei taine ascunse de veacuri în Dumnezeu, care a creat toate (Efeseni 3.8-9).

Prin comunicarea acestor taine în legătură cu Hristos și cu Biserica (Adunarea) Sa, cercul descoperirilor lui Dumnezeu s-a închis. Ca slujitor al Bisericii, Pavel a fost chemat de Dumnezeu să întregească Cuvîntul lui Dumnezeu (Coloseni 1.25). El a adus la lumină tainele lui Dumnezeu pînă atunci necunoscute. El a fost ultimul scriitor al Noului Testament, în sensul că după el nu au mai fost descoperite lucruri noi referitoare la punerea temeliei.

În timpul cînd Noul Testament nu a fost încă terminat, s-au mai dat descoperiri. Despre acestea este vorba și în 1 Corinteni 14. Pavel scrie: „În adevăr, fraților, de ce folos v-aș fi eu dacă aș veni la voi ... și cuvîntul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură?" Acest îndemn este împărțit în patru părți diferite:

1. Descoperirea este comunicarea adevărurilor noi pînă atunci necunoscute.
2. Cunoștința este cunoașterea gîndurilor dumnezeiești (compară cu întîia epistolă către Corinteni 12.8).
3. Prorocia poate să conțină descoperirea unor lucruri viitoare, dar poate să fie numită și iluminarea cugetului ascultătorilor, așa cum am văzut. Prorocirea și descoperirea nu sînt deci același lucru.
4. Învățătura este instruirea în gîndurile lui Dumnezeu, mai ales explicarea (expunerea) Sfintei Scripturi.

În timpul de dinaintea întregirii Noului Testament au fost adesea descoperiri (1 Corinteni 14.26,30). De cînd cercul descoperirilor dumnezeiești a fost închis de scriitorii Noului Testament, nu mai există descoperiri noi. Pavel a fost unealta prin care a fost întregit Cuvîntul lui Dumnezeu. În ultima carte a Bibliei scrie clar: „Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta, că, dacă va adăuga cineva la ele, Dumnezeu îi va adăuga nenorocirile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfîntă, scrise în cartea aceasta" (Apocalipsa 22.18-19).

Să sintetizăm încă o dată ceea ce este spus în Noul Testament despre descoperire și prorocie.

1. Descoperire înseamnă comunicarea unor gînduri noi ale lui Dumnezeu, pînă acum necunoscute. După întregirea Noului Testament nu mai există descoperiri noi în legătură cu adevărul creștinismului.
2. Prorocie sau slujbă profetică este vorbirea lucrată de Duhul Sfînt din părtășia nemijlocită cu Dumnezeu, pentru a atinge cugetele ascultătorilor și pentru a-i zidi. În măsura în care era vorba de comunicarea unor adevăruri noi în timpul formării Noului Testament, această slujbă a fost asemănătoare cu cea a descoperirii și atunci sînt valabile cele spuse la punctul „a".

Însă dacă este vorba de cuvintele (expresiile) lui Dumnezeu (1 Petru 4.11), Cuvîntul lui Dumnezeu este îndreptat spre inimi și cugete pentru a le pune în lumina Sa. Noi credem că această slujbă se poate face și astăzi. Numărul mare al așa-ziselor „descoperiri" sau „prorociri" care nu s-au adeverit (nu s-au întîmplat), vorbite de profeții creștini moderni, ar trebui să aducă la realitate pe fiecare creștin care își găsește plăcerea în aceste lucruri. De fapt mai există multe prorociri și promisiuni ale lui Dumnezeu în Sfînta Scriptură care își așteaptă împlinirea. Despre ele însă apostolul spune: „Și avem cuvîntul prorociei și mai sigur, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Mai întîi să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se interpretează singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oameni sfînți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfînt" (2 Petru 1.19-21).

clickbible.org